

Книгата на Даниил — петдесет и едно

Палмони: Разкриване на Владетеля на времето и езика в Даниил и Откровение

Jeff Pippenger

2024-01-15

Онязи „един светец, който говореше“ в осма глава на Даниил, стихове тринадесет и четиринадесет, е Христос като Палмони. В книгата Откровение Христос е определен като Алфа и Омега, което, наред с други чудни истини, отъждествява Христос като Чудния Езиковед; и заедно книгите Даниил и Откровение представят Христос като Владетеля на времето и езика. Отвъд човешките възможности е да се разбере значението и дълбочината на това какво означава, че Христос, като Палмони (Преброителя на тайните), въвежда този признак на Своя характер в двата стиха, които установяват централния стълб на адвентизма; но тайните, които Преброителят на тайните избира да разкрие, са наша отговорност да разпознаем и защитаваме.

Скритите неща принадлежат на Господа, нашия Бог; а откритите принадлежат на нас и на децата ни довека, за да изпълняваме всички думи на този закон. Второзаконие 29:29.

Една разкрита тайна е, че Броящият тайните (Палмони) е онзи „един светец, който говореше“; и в двата стиха, в които Той се разкрива, е посочен централният стълб на адвентизма. В тези два стиха Чудният Броител определя „умножаването на знанието“, което Той, като Лъвът от Юдовото племе, разпечатва през 1798 година. В тези два стиха скъпоценните камъни от съня на Милър, които представляват „умножаването на знанието“, по направлението на ръката на Палмони бяха публикувани върху двете плочи на Авакум.

Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи определен светец, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението, което докарва запустение, за да бъдат и светилището, и множеството предадени на потъпкване? И той ми каза: До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти. Даниил 8:13, 14.

След като Даниил получи пророческото видение за царствата на библейското пророчество и след това чу небесния разговор в стихове тринадесет и четиринадесет, той потърси да разбере „видението“.

И стана така, когато аз, именно аз Даниил, видях видението и потърсих значението му, ето, пред мен застана нещо като образ на мъж. И чух човешки глас между бреговете на Улай, който повика и каза: Гаврииле, направи този човек да разбере видението. Даниил 8:15, 16.

„Видението“, което Даниил се стреми да разбере, е видението „хазон“, но видението „маре“ е онова, за което на Гавриил е заповядано да накара Даниил да го разбере. Всеки факт има своето значение, и ако този факт бъде пропуснат, строежът и замисълът на пасажа по

същество се разрушават. В петнадесети стих, когато Даниил се стреми да разбере видението „хазон“, „mare“ е скрито, но все пак е представено, защото при израза „с образа на човек“ (Гавриил) еврейската дума „mare“ е преведена като „образ“. В петнадесети стих са представени и двете думи, които са били преведени като „видение“. Даниил, в петнадесети стих, се стреми да разбере „хазон“, но Палмони заповядва на Гавриил, в шестнадесети стих, да накара Даниил да разбере „mare“. Замисълът на тези два стиха е целенасочен и подчертава връзката и различието между двете думи.

Именно Палмони заповядва на Гавриил да направи така, че Даниил да разбере „mareh“, защото Онзи, Който заповядва на Гавриил, е Същият, Който стои над водата, и Гавриил чу Неговия глас — „глас на човек между бреговете на Улай“. Именно реката Улай тече между бреговете, а в Писанията именно Христос е Този, Който стои над водата. Наред с този факт стои и фактът, че Христос, като архангел, е Този, Който заповядва на ангелите. Гласът между бреговете е гласът на „онзи един светец“ в тринадесети стих и именно Неговото слово заповядва на Гавриил да направи така, че Даниил да разбере видението „mareh“. В дванадесета глава на Даниил Христос отново е между бреговете на реката. В дванадесета глава Той е облечен в лен и се заклева в Онзи, Който живее до вечни векове.

А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края; мнозина ще тичат насам-натам и знанието ще се умножи. Тогава аз, Даниил, погледнах, и ето, стояха други двама, единият от едната страна на речния бряг, а другият — от другата страна на речния бряг. И един каза на мъжа, облечен в ленени дрехи, който беше над речните води: Докога ще бъде до края на тези чудеса? И чух мъжа, облечен в ленени дрехи, който беше над речните води, когато издигна дясната си ръка и лявата си ръка към небето и се закле в Онзи, Който живее до века, че ще бъде за време, времена и половин време; и когато той привърши да разпръсне силата на святия народ, тогава всички тези неща ще се свършат. Даниил 12:4–7.

Човекът, Който беше „облечен в ленена дреха, и Който беше над водите на реката“, „дигна дясната Си ръка и лявата Си ръка към небето и се закле в Онзи, Който живее до вечни векове“; и Той е същият Човек, Който в осма глава заповяда на Гавриил. В десета глава на Откровение Христос също вдигна ръката Си и се закле в Онзи, Който живее до вечни векове, но там Той стои както върху водата, така и върху земята.

И ангелът, когото видях да стои върху морето и върху земята, подигна ръката си към небето и се закле в Онзи, Който живее до вечни векове, Който е създал небето и онова, що е в него, и земята, и онова, що е в нея, и морето, и онова, що е в него, че време не ще има вече. Откровение 10:5, 6.

Могъщият ангел от десета глава на Откровение е Палмони, Който говори на Гавриил между бреговете на реката в осма глава и посочи кога ще настъпи „свършекът“ на „чудесата“ в дванадесета глава. В десета глава на Откровение Той е Онзи, Който изрева като „лъв“, защото там е представен като Лъва от Юдовото племе.

И един от старците ми каза: Не плачи; ето, Лъвът от Юдовото племе, Давидовият Корен, победи, за да отвори книгата и да разпечата седемте ѝ печата. И видях, и ето, сред престола и четирите живи същества, и сред старците, стоеше Агнец, като заклан, който имаше седем рога и седем очи, които са седемте Божии Духове, изпратени по цялата земя. И Той дойде и взе книгата от десницата на Онзи, Който седеше на престола. Откровение 5:5–7.

Като Лъва от Юдовото племе Христос е Агнето, което победи, за да отвори книгата, запечатана със седем печата. Независимо дали ходи по водата в книгата на Даниил, или има единия Си крак върху морето, а другия върху земята в Откровение, всяко от пророческите представяния е свързано с пророческо време. И като Лъвът от Юдовото племе Христос едновременно запечатва и разпечатва Своего Слово. Както Той запечата книгата на Даниил, така също запечата и седемте гръма в десетата глава на Откровение.

„Могъщият ангел, който наставляваше Йоан, беше не по-малка личност от Исус Христос. Поставянето на десния Му крак върху морето и на левия Му върху сушата показва ролята, която Той изпълнява в заключителните сцени на великата борба със Сатана. Това положение обозначава върховната Му сила и власт над цялата земя. Борбата е ставала все по-силна и по-решителна от век на век и ще продължи така до заключителните сцени, когато майсторското действие на силите на тъмнината ще достигне своята върхна точка. Сатана, съюзен със зли човеци, ще измами целия свят и църквите, които не приемат любовта към истината. Но могъщият ангел изисква внимание. Той извиква със силен глас. Той трябва да покаже силата и властта на гласа Си на онези, които са се съюзили със Сатана, за да се противопоставят на истината.”

„След като тези седем гръмотевици изрекоха гласовете си, към Йоан идва повеля, както към Даниил, по отношение на малката книжка: „Запечатай онова, което изрекоха седемте гръмотевици.“ Това се отнася до бъдещи събития, които ще бъдат разкрити в своя ред. Даниил ще застане в дела си в края на дните. Йоан вижда малката книжка разпечатана. Тогава пророчествата на Даниил заемат своето подобаващо място в вестите на първия, втория и третия ангел, които трябва да бъдат дадени на света. Разпечатването на малката книжка беше вестта относно времето.”

„Книгите на Данаил и Откровението са едно. Едната е пророчество, другата — откровение; едната е запечатана книга, другата — отворена книга. Йоан чу тайните, които изговориха гръмовете, но му бе заповядано да не ги пише.”

„Специалната светлина, дадена на Йоан, която беше изразена в седемте гръма, представляваше очертание на събитията, които щяха да се случат под вестите на първия и втория ангел.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, том 7, 971.

Христос, представен като Палмони, Мъжът в осма и дванадесета глава, Който е над водата, е също и могъщият ангел с малката книжка в ръката Си. Той е Лъвът от Юдовото племе, Който запечатва и разпечатва Своего Слово, и Той е Този, Който заповядва на Гавриил, защото е Михаил архангелът.

Но архангел Михаил, когато спореше с дявола и се препираше за тялото на Моисей, не се осмели да изрече против него хулно обвинение, а каза: Господ да те смърти. Юда 1:9.

Михаил е името на Христос и това име изразява, че Той е предводител не само на ангелите, но също така е и Онзи, Който има власт да възкресява. Името Михаил означава „кой е като Бога“. Когато Навуходоносор видя в пещта заедно с тримата достойни Един, подобен на Божия Син, той видя Михаил. И архангел Михаил е също князът на Божия народ, против когото малкият рог на езическия Рим се възвеличи при кръста, в изпълнение на Даниил, глава осма, стих единадесети.

Но ще ти възвестя онова, което е записано в писанието на истината; и няма никой, който да стои твърдо с мен в тези неща, освен Михаил, вашият княз. Даниил 10:21.

Михаил е Този, Който заповядва на ангелите, Който възкресява мъртвите и Който решава кога приключва изпитателното време.

„И в онова време ще се надигне Михаил, великият княз, който стои за синовете на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквато не е имало, откакто съществува народ, до онова време; и в онова време твоят народ ще бъде избавен — всеки, който бъде намерен записан в книгата.“ Когато настъпи това време на скръб, всеки случай е решен; вече няма изпитателно време, няма вече милост за неразкаялите се. Печатът на живия Бог е върху Неговия народ. Този малък остатък, неспособен да се защити в смъртоносния конфликт със земните сили, строени от войнството на змея, прави Бога своя защита. От най-висшата земна власт е издаден указ, че те трябва да се поклонят на звяра и да приемат неговия белег под страх от преследване и смърт. Нека Бог помогне на Своя народ сега, защото какво биха могли те тогава да сторят в такъв страшен конфликт без Неговата помощ!“ Свидетелства, том 5, 212.

Последната тайна, която Лъвът от Юдовото племе разпечатва, е Откровението на Исус Христос, и тя включва това, че Той държи под Свой контрол замисъла и структурата на всеки елемент от Своето пророческо Слово. Човекът, облечен в лен, Който стои над водите, Който издига ръката Си и се кълне в Онзи, Който живее до вечни векове, и Който вика като Лъв, което кара седемте гръмотевици да изговорят гласовете си, е Този, Който запечатва книгата на Даниил и запечатва седемте гръмотевици в Откровение. Той е Този, Който разпечатва книгата, запечатана със седем печата, Който има власт да възкресява, и Който е великият Княз, Който се надига и възвестява края на благодатното време. Когато Палмони заповяда на Гавриил да направи така, че Даниил да разбере видението „mareh“, Той имаше предвид точно това.

Той не заповяда на Гавриил да накара Даниил да разбере видението „хазон“. Видението „хазон“ е видението за царствата от библейското пророчество в осма глава на Даниил, стихове от първи до дванадесети, и то е също и „видението“, за което се говори в тринадесети стих, в рамките на въпрос за продължителност: „Докога ще трае видението?“ Видението „хазон“ се отнася до всекидневната (езическото) и престъплението (папството) — опустошителните сили, които потъпкват светилището и множеството.

Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи определен светец, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението, което докарва запустение, така че и светилището, и воинството да бъдат потъпквани? Даниил 8:13.

Христос, като Палмони (Чудният Броител), е запитан: „Докога“ ще бъде видението „chazon“, и Той отговаря: „До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти.“ Тогава Даниил пожелава да разбере видението „chazon“, което се отнася до „всекидневната жертва и престъплението на запустението, за да бъдат и светилището, и множеството предадени на потъпкване“. Но на Гавриил е заповядано да направи така, че Даниил да разбере видението „march“. Всеки факт има своето значение в Божието Слово. Видението „march“ е видението за вечерите и утрините, посочено в стих двадесет и шести.

И видението за вечерта и утрото, което бе изречено, е истинно; затова запечатай видението, защото се отнася за много дни. Даниил 8:26.

Думата „видение“ се споменава два пъти в стиха. Първото споменаване е видението „march“, а второто е видението „chazon“. Видението „march“ е видението за „вечерите и утрините“. Еврейският израз „вечери и утрини“ често се среща в Библията и винаги се превежда като „вечери и утрини“, както е в двадесет и шести стих. Единственото място в Библията, където той е преведен различно от „вечери и утрини“, е в четиринадесети стих, където е преведен просто като „дни“. Действителният еврейски текст на четиринадесети стих би гласил: „До две хиляди и триста вечери и утрини.“

Стихът, който е централният стълб на адвентизма, е единственият стих в Божието Слово, в който „вечери и утрини“ е изразено просто като „дни“. Всеки факт има своето значение и, ако нищо друго, ясно е, че Палмони съзнателно е поставял ударение върху този стих. Той направи това, като насочи умовете на онези, които преведоха Библията на Крал Джеймс, да предадат израза по различен начин от начина, по който той винаги е изписан в Неговото Слово. Изводът, който следва да се извлече от този факт, е, че когато на Гавриил се казва да накара Даниил да разбере видението „march“, му се казва да накара Даниил да разбере видението за появата на 1844 г., а не видението „chazon“ относно потъпкването на светилището и множеството.

Видението за „вечерите и утрините“ се отнася до едно явяване, което настъпи, когато очистването на светилището започна на 22 октомври 1844 г. Видението за явяването на 22 октомври 1844 г. не се отнася до потъпкването на светилището, а до очистването на светилището. Имаше ли пророческо явяване на тази дата?

„Идването на Христос като наш Първосвещеник в Пресветото място за очистването на светилището, представено в Даниил 8:14; идването на Човешкия Син при Стария по дни, както е изложено в Даниил 7:13; и идването на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие; и то е представено също така чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девизи в Матей 25.“ Великата борба, 426.

На Гавриил бе възложено да направи така, че Даниил да разбере пророческото явяване на Христос в Неговия храм на 22 октомври 1844 година. Поради тази причина Гавриил даде на Даниил второ свидетелство за датата 22 октомври 1844 година, защото Гавриил водеше всеки библейски автор, който е записал някаква форма на библейския принцип, определящ, че истината се утвърждава въз основа на свидетелството на двама. Ако Гавриил трябваше да направи така, че Даниил да разбере 22 октомври 1844 година, той щеше да се нуждае от второ свидетелство, за да установи „видението на явяването“.

Гавриил започва делото си, като най-напред се обръща към желанието на Даниил да разбере видението „chazon“, и прави това, като посочва, че видението „chazon“ е видението, което завършва при „времето на края“ през 1798 г.

И чух човешки глас между бреговете на Улай, който извика и каза: Гаврииле, направи този човек да разбере видението. И той дойде близо до мястото, където стоях; и когато дойде, аз се уплаших и паднах по лице; но той ми каза: Разбери, сине човешки; защото видението е за времето на края. Даниил 8:16, 17.

„Видението“ в предишния стих, тоест „за времето на края“, е видението „хазон“, а „времето на края“ в книгата на Даниил е 1798 година. Това е „видението“, което Даниил бе търсил да разбере, но не то беше „видението“, за което на Гавриил бе казано да направи така, че Даниил да го разбере. За това Гавриил ще представи втори свидетел.

И тъй, той се приближи до мястото, където стоях; и когато дойде, аз се уплаших и паднах по лице; но той ми каза: Разбери, сине човешки; защото видението се отнася за времето на края. А когато говореше с мене, аз изпаднах в дълбок сън с лице към земята; но той ме докосна и ме изправи. И рече: Ето, ще ти явя какво ще стане в последния край на негодуванието; защото краят ще бъде в определеното време. Даниил 8:17–19.

Гавриил поема възложената си задача, като известява Даниил да „внимава“, с което го подтиква да разгледа следващия факт. Следващият факт е, че „последното негодувание“ от двете „седем пъти“ в Левит двадесет и шеста глава завършва през 1844 година. „Последното негодувание“ е пряко определено като времево пророчество, защото има „определено време“, когато ще „свърши“. „Негодуванието“ трябва да представлява период от време, защото има „определено време“ за своя край. Ако „негодуванието“ беше просто момент във времето, то не би имало край; то би било просто моментът, когато се е случило.

„Негодуванието“ имаше определен край, така че то представлява края на един период от време. Периодът от време е представен като „последното негодувание“. Ако има последно, тогава трябва да има и първо. „Първото негодувание“ е посочено в единадесета глава на Даниил и там то също е период от време, защото папството щеше да „действа и преуспява“ до края на „негодуванието“.

И някои от разумните ще паднат, за да бъдат изпитани, и очистени, и избелени, до времето на края; защото то е още за определеното време. И царят ще постъпва според волята си; и ще се възвиси, и ще се превъзнесе над всеки бог, и ще говори чудни неща против Бога на боговете, и ще благоденства, докато се изпълни негодуванието; защото

определеното ще се извърши. Данаил 11:35, 36.

В тези два стиха предметът е царят, който върши според волята си и се превъзнася. Тридесет и шестият стих е стихът, който Павел перифразира, когато посочва „човека на греха“, който седи в Божия храм, като показва себе си, че е Бог. Преследването през Тъмните векове от 538 година до 1798 година е посочено в тридесет и петия стих и продължава до „времето на края“, което беше 1798 година, което беше „определеното време“. След това тридесет и шестият стих посочва, че папството щеше да „благоденства“ „докато се изпълни негодуванието“. Стихът посочва, че папството благоденстваше до 1798 година, в който момент първото „негодувание“ бе „изпълнено“. Божието пророческо Слово бе „определило“, че папството ще продължи хиляда двеста и шестдесет години, до 1798 година, която беше „времето на края“.

Първото „негодувание“ завърши през 1798 година, а „последното негодувание“ завърши през 1844 година. И двете негодувания са представени като периоди от време, които имаха определени завършеци, като по този начин и двете се определят като времеви пророчества. На Гавриил бе заповядано от Палмони да направи така, че Даниил да разбере видението за явяването („march“) на „вечерите и утрините“ (дни), които посочваха 22 октомври 1844 година, и той стори това, като предостави второ свидетелство за тази дата.

Видението „chazon“ от тринадесети стих, което Даниил желаше да разбере, бе видението за потъпкването, което завърши при „времето на края“ през 1798 година. Видението „march“ от четиринадесети стих завърши с явяването на Христос в Пресветото място на 22 октомври 1844 година, в изпълнение на времевото пророчество за две хиляди и триста години, а също и в изпълнение на времевото пророчество за две хиляди петстотин и двадесет години. И двете от тези времеви пророчества са представени върху свещените таблици на Авакум, които сестра Уайт определя като направлявани от ръката на Господа и които не бива да бъдат изменени.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Имаме много уроци да учим и много, много неща да отучваме. Само Бог и небето са непогрешими. Онези, които мислят, че никога няма да им се наложи да се откажат от някое скъпо за тях възглед, че никога няма да имат повод да променят мнение, ще останат разочаровани. Докато упорито и неотстъпно държим на собствените си идеи и мнения, не можем да имаме онова единство, за което Христос се молеше.“ Review and Herald, July 26, 1892.